

[Einer-Jensen.]

faktisk gennem de senere Aar gives i et saadant Omfang, at det foreliggende Lovforslag kun vil komme til at angaa en mindre Del af Befolkningen, idet efter min Formening den store Del af Befolkningen allerede har Ferie.

Statistisk Departement foretog i 1935 en Opgørelse, baseret paa Oplysninger, indhentet fra De samvirkende Fagforbund og fra Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, hvorefter den Procent, der har Ret til Ferie, var saa nogenlunde ens opgivet fra de to Foreninger, hvilket altsaa viser Tallenes Rigtighed. Nu er der naturligvis det, at Fagforbundenes Opgørelse, som det fremgaar af Bilaget, omfatter et større Antal organiserede Arbejdere, hvilket skyldes, at ikke alle Arbejdsgivere er i Arbejdsgiverforeningen. Det fremgaar af Opgørelsen, at Arbejdsgiverforeningen i 1935 havde 178 000 Arbejdere beskæftigede i Virksomheder, der er tilsluttet den; af disse var 20 000 Lærlinge eller Arbejdsdrengene. Der blev saaledes til Rest 158 000 Arbejdere, og af dem havde 104 000 eller to Trediedele ved kollektiv Overenskomst skaffet sig Ferie. De samvirkende Fagforbunds Opgørelse omfattede 348 000 Arbejdere, hvoraf 215 000 havde Ret til Ferie, medens 133 000 ingen Ret havde. Dette svarer saa nogenlunde til to Trediedele af det samlede Medlemsantal.

Nu er det givet, at Retten til Ferie i høj Grad varierer inden for de forskellige Brancher. Næsten alle Arbejdere inden for Nærings- og Nydelsesmiddelindustrien, Tekstilindustrien, Beklædningsindustrien, Læder- og Lædervareindustrien, Jernindustrien, den kemiske Industri og Papirindustrien havde Ret til Ferie, medens kun $\frac{1}{3}$ af Arbejderne inden for Træindustrien og Sten-, Ler- og Glasindustrien og saa godt som ingen af Arbejderne inden for Gruppen: Jordarbejde, Husbygning m. v. havde Ret til Ferie. Man regner med, at $\frac{1}{3}$ af Arbejderne inden for Handelen har Ret til Ferie og ca. Halvdelen af Transportarbejderne. Det viser sig altsaa, at industrivis ligger det meget forskelligt med Hensyn til Ferieretten. Af de 215 000 Arbejdere med Ret til Ferie, som De samvirkende Fagforbund havde opgjort Tallet til, havde ca. 174 000 Ret til 6 Dages Ferie, ca. 36 000 havde mere end 6 Dages Ferie, og ca. 4 600 havde under 6 Dages Ferie. Nu er det givet, at der efterhaanden er kommet flere til, og jeg er ikke i Tvivl om, at saavel Antallet af Ferie dage for de enkelte Arbejdere som Antallet af

ferieberettigede er steget siden denne Opgørelse.

Hvad angaar Funktionærerne, har de Funktionærorganisationer, fra hvilke der foreligger Oplysninger, opgjort deres Medlemsantal til ca. 82 000. Paa Grundlag af Folketællingen af 1930 regner Statistisk Departement med ca. 200 000 Funktionærer. Det vil sige, at kun nogle og fyrretyve Procent har Ret til Ferie i Henhold til Overenskomster eller Aftaler — de andre bygger altsaa paa frivillige Aftaler, Coutume o. lign.

Af Opgørelserne og de Bilag, der følger med Lovforslaget, fremgaar det, at Funktionærerne som almindelig Regel har Ret til Ferie — hyppigst paa 12 Dage —, men der er dog visse Brancher, bl. a. Butiksbranchen, hvor man kun regner med 6 Dages Ferie for Funktionærerne — og saa tilføjes der, at det ikke er ualmindeligt, at Feriens Længde er stigende med Ansættelsens Varighed. Hvad angaar Butiksfunktionærerne, vil jeg gerne føje til, at jeg har set i Bladene, at Urtekræmmerorganisationen i København har protesteret imod, at Ferien forlænges med 6 Dage, og hævdede, at det kan skabe Vanskeligheder med Hensyn til at organisere Betjeningen af Kunderne. Jeg maa dog sige, at hvis man kan klare sig, naar Funktionærerne har 6 Dages Ferie, maa det ogsaa være muligt at klare sig, hvis de faar 12 Dages Ferie. Jeg haaber i alt Fald, at Urtekræmmerorganisationen vil være enig i, at ogsaa for deres Funktionærer vil det være af overmaade stor Betydning, at de faar Adgang til at komme ud til Sol og Sommer, saaledes at de med friske Kræfter og med Smil paa Læben igen kan betjene Urtekræmmerens Kunder. Jeg ser ganske vist i Avisen, at til Gengæld kan de risikere at miste Kaffen. Jeg vægrer mig dog ved at tro, at Urtekræmmeren skulde stryge den Kop Kaffe, han nu giver sine Funktionærer, der med Liv og Lyst betjener Kunderne i hans Butik, fordi vi her i Rigsdagen vedtager en Lov, der gaar ud paa, at hans Funktionærer skal have to Ugers Ferie.

Jeg kan føje til, at det jo er en almindelig udbredt Opfattelse, at det er rimeligt, at der ydes Arbejdere og Funktionærer en Ferie, og jeg skal pege paa, at da Rigsdagen vedtog at indføre tvungen Voldgift, fastsattes det for tre Fags Vedkommende, at Arbejderne der skulde have Ret til Ferie.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at give Ret til længere Ferie, hvor der er Tale om en fleraarig sammenhængende Tjeneste i samme Virksomhed, vil jeg sige, at som be-